

”ÎNGERII L-AU OPERAT ȘI I-AU PUS DOI RINICHI SĂNĂTOȘI”

Rania, cumnata mea nu putea să facă copil. A mers la mulți medici în Cipru, a venit apoi în Grecia, a mers și la Londra. Însă toți i-au spus un mare NU. Nu poți naște copil. Ajunsese deja la 40 de ani. Rugăciunile și făgăduințele erau nenumărate... Până când Dumnezeu S-a milostivit de ea. La cei 40 de ani ai ei a rămas însărcinată. Cred căți dai seama de bucuria noastră. Cu toți îi purtam de grijă, ca și cum ar fi fost ceva de preț. Eram atenți să nu tușească, să nu strănute, să nu coboare singură scările. Luam aminte la ce mănâncă...o feream până și de ploaie. Până când a venit vremea să nască și ne aflam cu toții lângă ea.

În salonul în care așteptam a venit o asistentă cu un înger în brațe. Era atât de frumos pruncul, încât nu cred că am văzut altul mai frumos. Fiul meu nu era atât de frumos, atunci când mi l-au adus să-l văd. A doua zi însă ne-a venit vestea neplăcută. Medicul a chemat pe cumnatul meu și i-au spus că copilul s-a născut cu un rinichi, iar jumătate din acesta nu funcționa. Trebuia să înceapă curățarea sângelui. Vestea ne-a lovit ca un fulger! L-am dus peste tot, la oricare medic ne spuneau să mergem, la acela mergem. Am mers în străinătate, însă nu puteau să-i facă nimic. Rugăciunile nu încetau zi și noapte. Când copilul a împlinit vârsta de doi ani, cumnata mea a avut un vis. Nu mă întreba ce anume a visat. Nu am înțeles bine. Mi-a cerut să o duc la Sfintele Locuri, ca să se închine. Într-adevăr, a venit cu copilul. Am trimis-o cu o femeie care era ghid, să se închine la Sfântul Mormânt. Dar acolo ce s-a întâmplat? Ascultă, să vezi ce mi-au spus. Când au intrat în biserică, copilul plângea într-una. „De ce plânge astfel copilul?”, a întrebat o femeie. „Este bolnav”, a răspuns cumnata mea. „Puneți copilul pe Sfântul Mormânt și va înceta să plângă”. Cumnata mea l-a întins pe Sfântul Mormânt, însă copilul plângea și mai tare. Acea stătea încremenită; nu putea face nimic. Copilul a început să se învinețească. La un moment dat a reușit să-l ia în brațe. Însă nu putea să respire, de aceea l-au dus de urgență la un spital. Acolo i-au pus oxigen. În aceeași zi a plecat spre Cipru.

În ziua următoare copilul trebuia să meargă pentru curățare de sânge. Acolo, la Ierusalim, am cunoscut un călugăr pustnic, care vorbește mereu despre minuni. Când a plecat cumnata mea, am mers și l-am întâlnit, iar el a început din nou

să-mi vorbească despre Dumnezeu și despre minuni. Deodată l-am auzit exclamând: „Măi, măi, ce fel de operație a fost aceasta! Copilul se zvârcolea în dureri!”. “Care copil, Gheronda?”. “Nepoțelul tău... Îngerii l-au operat și i-au pus doi rinichi sănătoși!!!”. Cred că starețul a înnebunit, am zis în sinea mea, și toate minunile pe care mi le spune, sunt închipuirile lui. Când m-am ridicat să plec, m-a bătut pe spate, zicându-mi: “Hai, că o să faci și o fată!”

Am plecat întristat, fiind încredințat că starețul își pierduse mințile din cauza singurătății în care trăia. Am intrat în mașină, ca să merg la Ambasadă, când deodată a sunat mobilul meu. Era soția mea. Îmi vorbea plângând, de aceea nu puteam înțelege ce anume spunea. Doar o singură frază am înțeles-o: „Niko, nepoțelul nostru este bine!” Am încercat să o liniștesc, ca să înțeleg ce-mi spunea. Iar ea mi-a spus aceleași cuvinte ce mi le spusese starețul: „Nepoțelul nostru are doi rinichi sănătoși!” Când am auzit, am avut un șoc. M-am întors și am mers la stareț. Minte mea era plină de confuzie, gândurile mele zburau cu putere în toate direcțiile. Când am ajuns la stareț, pentru prima oară am îngenuncheat înaintea lui și sărutându-i mâna, am spus: „Ești un sfânt!”. „Fiul meu, să nu mai faci niciodată asta. Sfânt este numai Dumnezeu”. Peste o săptămână mi-a venit cealaltă veste bună. Femeia mea era însărcinată. De îndată ce a spus soția mea „Niko, dragostea mea...”, mi-am amintit de cuvintele călugărului. Nu mai spune nimic. Ești însărcinată!, i-am spus eu. “Da, de unde știi?”. “Mi-a spus călugărul, prietenul meu. Și este fetiță!” De atunci, am început să cred cu tărie în Dumnezeu. Nimeni și pentru nimic nu-mi va zdruncina această credință. Dacă vreodată vei hotărî să vii la Ierusalim, mă voi bucura de vei veni să mă cauți. Să spui la Ambasadă: “Vreau să-l văd pe Niko din Pireu”...

(Monahia Porfirie, Cu taxiul pe străzile orașului)